

ΟΜΑΔΑ 2

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ :

Πρωτόπαππα Νεκταρία
Αναδιώτης Χαράλαμπος
Λουκία Κουτρομάνου
Αλαμπάσης Αναστάσης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ

- Μυστικός Δείπνος
- Παρθένος και Βρέφος με την Αγία Άννα και τον Άγιο Ιωάννη
- Μόνα Λίζα

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΜΠΟΣ

- Ο ακάνθινος στέφανος
- Ο κήπος των γήινων απολαύσεων, κυρίως η κόλαση

ΠΗΓΕΣ

- ◉ 1. Χιου Χόνορ, Τζον Φλέμινγκ, Ιστορία της Τέχνης, εκδ. Υποδομή, Αθήνα 1992
- ◉ 2. L. Gombrich, Το χρονικό της τέχνης, μτφρ. Λίνα Κάσδαγλη, Μορφωτικό Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης, Ανατύπωση Αθήνα 1999
- ◉ 3. Alison Cole σε συνεργασία με την Εθνική Πινακοθήκη, Λονδίνο, Ανακαλύπτω την Τέχνη
- ◉ Μεγάλα Μουσεία, Λονδίνο, Εθνική Πινακοθήκη, από το Έθνος της Κυριακής
- ◉ <https://el.wikipedia.org>
- ◉ www.texni-zoi.blogspot.gr

ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ

Ο Λεονάρντο γεννήθηκε Βίντσι της Ιταλίας στις 15 Απριλίου του 1452. Το πλήρες όνομά του ήταν **Leonardo di ser Piero da Vinci**, αν και υπέγραφε τα έργα του ως «Leonardo» ή «Io, Leonardo» (= «Εγώ, ο Λεονάρντο»).

Μεγάλωσε με τον πατέρα του στην πόλη της Φλωρεντίας, όπου από πολύ μικρή ηλικία έδειξε δείγματα της ευφυΐας και του καλλιτεχνικού του ταλέντου

Στάλθηκε στο δέκατο τέταρτο της ηλικίας του ως μαθητευόμενος στο εργαστήριο του φλωρεντινού ζωγράφου και αρχιτέκτονα Αντρέα ντελ Βερρόκιο.

Το 1482 μετακόμισε στο Μιλάνο όπου και προσέφερε υπηρεσίες στον ηγεμόνα του Μιλάνου Λουδοβίκο Σφόρτσα. Ενώ το διάστημα 1495-1498 ζωγράφισε τον Μυστικό Δείπνο μετά από παραγγελία του Λουδοβίκου Σφόρτσα, στο μοναστήρι της Σάντα Μαρία ντελλε Γκράτσιε.

Πέθανε στις 2 Μαΐου του 1519 στο Κλου (Cloux) της Γαλλίας. Ακολουθώντας την προσωπική του επιθυμία τάφηκε στην Εκκλησία Sainte Florentine, Αμπουάζ.

ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ

Α. ΧΟΝΟΡ-ΦΛΕΜΙΝΓΚ

➤ Μυστικός Δείπνος

Παρατηρώντας την απεικόνιση των προσώπων παρατηρούμε πως οι μαθητές, δεν είναι απλώς παραταγμένοι γύρω από το τραπέζι, αλλά σχηματίζουν τριάδες, δημιουργώντας έτσι ένα πλέγμα ιδιαίτερων μορφικών και συναισθηματικών σχέσεων, που αναπτύσσεται τόσο μεταξύ τους όσο και με τον Χριστό που βρίσκεται στο κέντρο. Οι μορφές δεν αναγνωρίζονται πια με την προσθήκη κάποιων άμεσων ή έμμεσων ενδείξεων (όπως συνηθιζόταν), αλλά από τις κινήσεις των σωμάτων και τις εκφράσεις των προσώπων. Οι μορφές των Αποστόλων είναι επιβλητικές αλλά και υπερκόσμια ευγενείς, με εξαίρεση αυτή του Ιούδα. Σε κανέναν από τους Αποστόλους δεν έχει σημειωθεί το φωτοστέφανο και μόνο το πρόσωπο του Ιησού περιβάλλεται από ένα θείο φως, το οποίο αποδίδεται στο φυσικό φως του εισβάλλει από το παράθυρο πίσω του.

➤ Μυστικός Δείπνος

Κοιτώντας την γνωστή τοιχογραφία του Μυστικού Δείπνου ο Χριστός έχει μόλις ξεστομίσει ότι κάποιος θα τον προδώσει και οι Απόστολοι αποτραβιούνται με τρόμο. Ο Πέτρος, που είναι πιο ορμητικός, τρέχει στον Ιωάννη, ο οποίος είναι καθισμένος στα δεξιά του Κυρίου, για να του ψιθυρίσει κάτι στο αυτί, σπρώχνοντας άθελά του τον Ιούδα, ο οποίος παρόλο που δεν είναι αποκομμένος από τους υπόλοιπους μοιάζει απομονωμένος. Είναι ο μόνος που δεν ρωτάει, δεν αντιδρά με έκπληξη μπροστά στα λόγια του Ιησού. Η σύνθεση έχει αυτή την αβίαστη ισορροπία και αρμονία που χαρακτήριζε την γοτθική ζωγραφική και που προσπάθησαν να βρουν και άλλοι ζωγράφοι.

ΑΠΟ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΚΑΙ ALISON COLE

➤ Παναγία με το Θείο Βρέφος

Ένα πολύ εύθραυστο αλλά και πολύτιμο έργο που βρίσκεται στην Εθνική Πινακοθήκη του Λονδίνου είναι ένα περίφημο προσχέδιο του Λεονάρντο ντα Βίντσι -το μοναδικό σωζόμενο - που αποτελείται από οκτώ φύλλα χαρτιού κολλημένα μεταξύ τους. Δημιουργήθηκε σε φυσικό μέγεθος, ως προπαρασκευαστικό σχέδιο που επρόκειτο να μεταφερθεί στην ξύλινη επιφάνεια του πίνακα ή σε τοίχο. Δεν φαίνεται να χρησιμοποιήθηκε έτσι, δεδομένου ότι το περίγραμμα των μορφών δεν είναι χαραγμένο ούτε τρυπημένο.

Ο ασυνήθιστος εικονογραφικός τύπος ήταν αποτέλεσμα της ένωσης δύο πολύ κοινών θεμάτων, της φλωρεντινής ζωγραφικής του 15ου αιώνα, το ένα είναι η Παναγία με το Θείο Βρέφος και την Αγία Άννα, και το άλλο η Παναγία με το Θείο Βρέφος και τον μικρό Άγιο Ιωάννη.

➤ Παρθένος και Βρέφος με την Αγία Άννα

Στο συγκεκριμένο έργο αναδεικνύεται η ομαλή μετάβαση από το ένα στοιχείο του πίνακα στο άλλο, χωρίς να είναι απόλυτα σαφές πού αρχίζει και πού τελειώνει το καθένα. Οι τρεις μορφές αλληλοδιαπλέκονται σχηματίζοντας πυραμίδα, ενώ οι φόρμες ξεπηδούν η μία από την άλλη φυσικά. Η Παρθένος κάθεται με το ένα πόδι στα γόνατα της μητέρας της, της Αγίας Άννας, ενώ το σώμα του Ιησού τις ενώνει. Το τόξο που σχηματίζει το σώμα Του, συνεχίζει με το χέρι της Παναγίας και τον ώμο της Αγίας Άννας σε έναν ιερό κύκλο. Οι μορφές ισορροπούν και τείνουν η μία προς την άλλη. Τα πρόσωπα συμπιέζονται στο μικρό χώρο, συγκεντρώνοντας δυναμικά τη συνολική εντύπωση αυτού του σκίτσου.

➤ Παρθένος και Βρέφος με την Αγία Άννα

Το Βρέφος απομακρύνεται από τη μητέρα του και τείνει προς τον μικρό Άγιο Ιωάννη. Το δεξί χέρι του έχει πρόωρα υψωθεί για να ευλογήσει τον Άγιο Ιωάννη, ενώ το άλλο του χέρι αγγίζει το σαγόνι του εξαδέρφου του. Το πρόσωπο της Παρθένου, πλημμυρισμένο φως, εκφράζει μια ευγενική επιείκεια και είναι γεμάτο χάρη. Η έκφραση της μητέρας της χάνεται σε μια ομιχλώδη σκιά, αλλά το δάχτυλό της, δείχνοντας ψηλά, υπαινίσσεται τη γνώση της θείας αποστολής, που κρύβεται πίσω από το παράξενο χαμόγελό της. Οι δύο γυναίκες που χαμογελούν μητρικά, πλάθονται από τη μελετημένη φωτοσκίαση (κιαροσκούρο) και σχεδόν ενώνονται σε μια και μοναδική μορφή.

➤ Παρθένος και Βρέφος με την Αγία Άννα

Κάποια σημεία, όπως ο πήχης του χεριού της Αγίας Άννας που σηκώνεται ως απόδειξη της ιερότητας σκηνής και το κατώτερο τμήμα του προσχεδίου έμειναν ημιτελή, φανερώνοντας την ακατάπαυστη μελέτη και επεξεργασία του σχεδίου από τον Λεονάρντο και τη δυσκολία του να ολοκληρώνει τα σχέδια, τα οποία τροποποιούσε επανειλημμένα.

➤ Μόνα Λίζα

Η δελεαστική ομορφιά του διάσημου αυτού πορτρέτου μοιάζει πράγματι σαν να μας κοιτάζει, σαν ένα ζωντανό πλάσμα που αλλάζει μπροστά στα μάτια μας και μοιάζει λίγο διαφορετική κάθε φορά που την βλέπουμε. Ο Λεονάρντο χρησιμοποίησε εδώ το σφουμάτο. Ενώ η έκφραση βασίζεται στις γωνίες του στόματος και τις γωνίες των ματιών ο Λεονάρντο τα άφησε σκόπιμα μέσα στην αοριστία μιας απαλής σκιάς, ενώ ταυτόχρονα οι δύο πλευρές δεν είναι εντελώς ίδιες μεταξύ τους

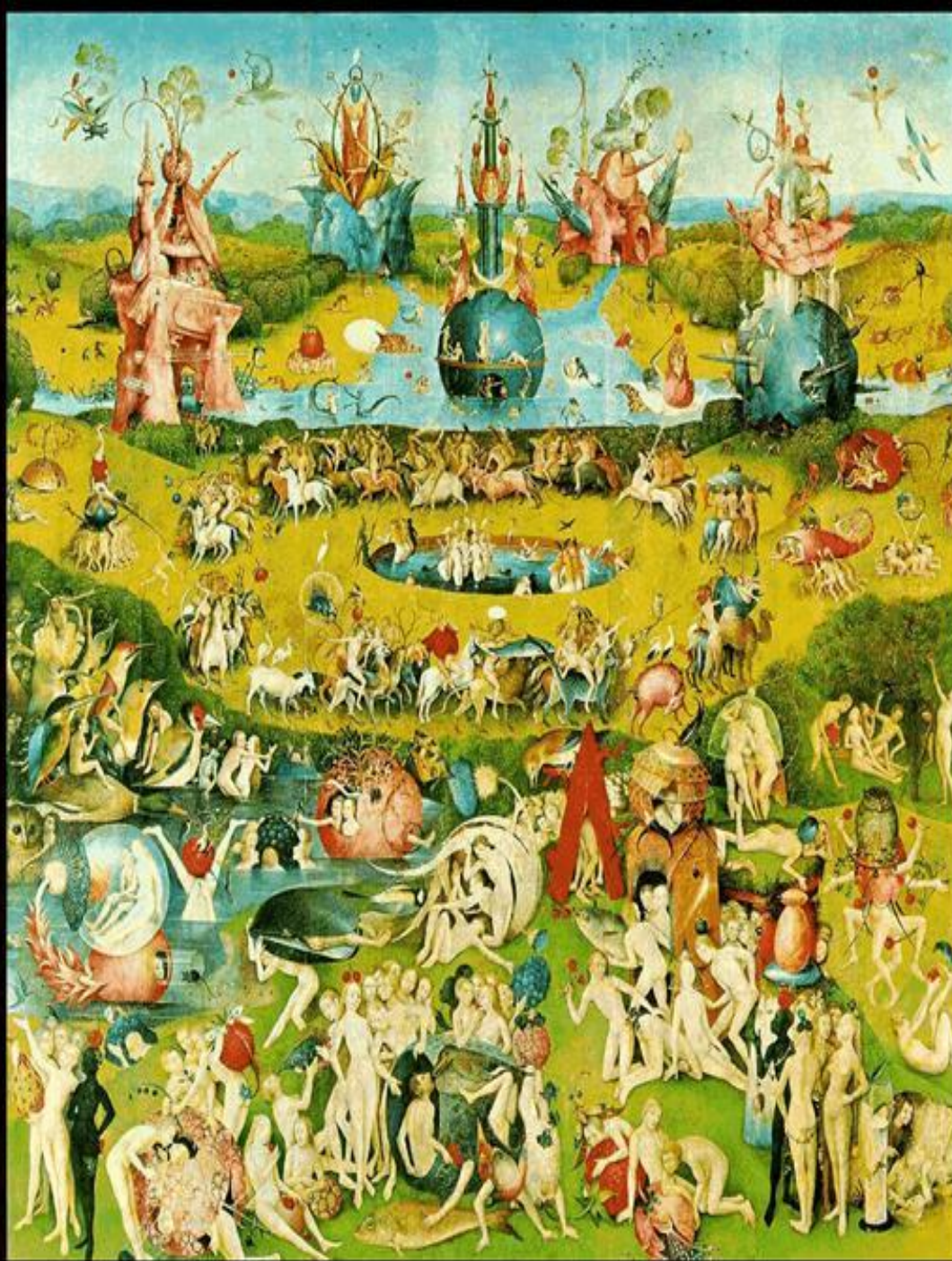
ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΜΠΟΣ

- ◉ Ο Μπος είναι διάσημος για τα φανταστικά τοπία του τα οποία κατοικούνται από πλήθος μικρών εντυπωσιακών δαιμονικών και παράξενων πλασμάτων. Μερικές συνθέσεις του αναφέρονται στα πάθη του Χριστού ή σε σχετικά θέματα και δίνεται περισσότερο έμφαση στο αίσθημα καταπίεσης και στην αγωνία του μαρτυρίου του Χριστού

Ο ΑΚΑΝΘΙΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

- Ο δήμιος φέρει χαρακτηριστικά σύμβολα που δύσκολα ερμηνεύονται όπως τα φύλλα βελανιδιάς στο καπέλο και το χοντρό κολάρο με τα καρφιά. Το δεύτερο μπορεί να ερμηνευτεί ως κολάρο για τσοπανόσκυλα υπαιτιγμός στην κτηνώδη φύση του προσώπου. Οι δεσμοφύλακες προσφέρουν μια ολοκληρωμένη άποψη των διαφόρων διαβαθμίσεων του κακού, που κορυφώνεται με τον σατανικό σαρκασμό του γέρου με το γενάκι ο ζωγραφικός χειρισμός του Μπος τείνει να εγκαταλείψει το κυματιστό γοτθικό ρυθμό των πρώτων έργων και να γίνει γωνιώδης και κοφτός

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΑΠΟΛΑΥΣΕΩΝ ΛΑΔΙ ΣΕ ΞΥΛΟ, ΠΡΑΔΟ, ΜΑΔΡΙΤΗ

- ◉ Το έργο *Ο κήπος των γήινων απολαύσεων* αναπαριστά τον κόσμο κατά την διάρκεια του Κατακλυσμού , με τον Κήπο της Εδέμ αριστερά και την κόλαση δεξιά. Κανένα έργο ζωγραφικής των αρχών του 16^{ου} αιώνα δεν είναι τόσο απομακρυσμένο από το πνεύμα της Ιταλικής αναγέννησης όσο οι πίνακες του Μπος. Αυτό που τονίζεται εδώ είναι φαυλότητα και η αδυναμία του ανθρώπου και όχι η ομορφιά και η ευγένεια του. Η κόλαση του Μπος δεν είναι πάντως μια απλή συνάθροιση συμβόλων, κατά τα πρότυπα της μεσαιωνικής τέχνης. Ένας παραισθησιακός, ρευστός κόσμος χωρίς όρια αποδίδεται με πλήρη γνώση και αξιοποίηση των νέων τεχνικών

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΑΠΟΛΑΥΣΕΩΝ, ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΦΥΛΛΟ, Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΑΠΟΛΑΥΣΕΩΝ, Η ΚΟΛΑΣΗ

**ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ
ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΣΑΣ!!!**